

konventionens artikel 1, som begås af nationale tjenestemænd under udøvelsen af deres hverv, finde anvendelse i samme omfang i tilfælde, hvor svigen begås af fællesskabstjenestemænd under udøvelsen af deres hverv.

Efter bestemmelsens *stk. 2* skal straffebestemmelserne om svig med fællesskabsmidler samt aktiv og passiv bestikkelse, der begås af eller over for ministre i dens regering, medlemmer af dens parlamentariske forsamlinger, af dens højesteret eller af dens revisionsret under udøvelsen af deres hverv, finde anvendelse i samme omfang i tilfælde, hvor overtrædelsen begås af eller over for medlemmer af henholdsvis Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Europa-Parlamentet, EF-Domstolen og De Europæiske Fællesskabers Revisionsret under udøvelsen af deres hverv. Da der i Danmark ikke findes en revisionsret, indebærer dette udtryk for Danmarks vedkommende i stedet en henvisning til Rigsrevisionen.

I artikel 4, *stk. 3*, er indsat en undtagelsesbestemmelse, der giver mulighed for at fravige pligten i artikel 4, *stk. 2*, til at ligestille medlemmer af Kommissionen med ministre i de medlemsstater, hvor ministres strafferetlige ansvar er reguleret i en særlovgivning. Benyttes denne mulighed for at fravige pligten til ligestilling, skal det i stedet sikres, at medlemmer af Kommissionen omfattes af de strafferetlige bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af pligten til at kriminalisere svig med fællesskabsmidler samt aktiv og passiv bestikkelse, der involverer nationale tjenestemænd og fællesskabstjenestemænd.

Artikel 4, *stk. 3*, medfører for Danmarks vedkommende, at der ikke er pligt til at anvende ministeransvarlighedslovens regler på medlemmer af Kommissionen, forudsat at det sikres, at medlemmer af Kommissionen omfattes af de almindelige straffebestemmelser om svig med fællesskabsmidler og om aktiv og passiv bestikkelse.

I artikel 4, *stk. 4*, fastsættes det, at *stk. 1-3* ikke berører de bestemmelser om straffeproses og domstolskompetence, der gælder i hver enkelt medlemsstat. Bestemmelsen medfører for Danmarks vedkommende bl.a., at forpligtelsen til ligestilling ifølge artikel 4 ikke indvirker på de særlige regler, der er fastsat om ministres ansvar i rigsretsloven.

Endelig fastsættes i artikel 4, *stk. 5*, bestemmelser vedrørende immunitet, der medfører, at protokollen ikke berører bestemmelserne om ophævelse af immunitet for personale ved Fællesskabernes institutioner. Ophævelse af immunitet i overensstemmelse med reglerne i protokollen vedrørende De Europæiske

Fællesskabers privilegier og immuniteter er således en betingelse for at kunne straffe sådant personale.

Artikel 5 indeholder bestemmelser om sanktioner for aktiv og passiv bestikkelse samt medvirken og anstiftelse hertil.

Artikel 5, *stk. 1*, forpligter til at sikre, at der kan straffes med sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning, herunder i hvert fald i grove tilfælde frihedsstraf, der kan medføre udlevering. Bestemmelsen overlader det til medlemsstaterne at afgrænse de tilfælde, der skal anses for grove. Bestemmelsen indvirker ikke på sanktionsfastsættelsen i konkrete sager.

Artikel 5, *stk. 2*, regulerer forholdet mellem straf- og disciplinærfølgnings i anledning af det samme forhold. Bestemmelsen fastsætter, at *stk. 1* ikke berører de kompetente myndigheders udøvelse af disciplinære beføjelser over for nationale tjenestemænd eller fællesskabstjenestemænd.

Bestemmelsen giver endvidere mulighed for, at de nationale domstole ved fastlæggelsen af en strafferetlig sanktion i henhold til principperne i deres nationale lovgivning kan tage hensyn til disciplinære sanktioner, som tidligere er pålagt samme person for samme adfærd.

Artikel 6 fastsætter regler om straffemyndighed. Efter bestemmelsen er der pligt til at sikre straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertrædelsen helt eller delvis er begået på medlemsstatens område.

Endvidere er der pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor gerningsmanden er statsborger eller tjenestemand i medlemsstaten, og i tilfælde, hvor lovovertrædelsen er begået over for en national tjenestemand eller en fællesskabstjenestemand, jf. artikel 1, eller et medlem af en af de i artikel 4, *stk. 2*, nævnte fællesskabsinstitutioner, og den pågældende er statsborger i medlemsstaten.

Endelig skal der være straffemyndighed i tilfælde, hvor gerningsmanden er fællesskabstjenestemand i en fællesskabsinstitution med hjemsted i den pågældende medlemsstat.

Artikel 6, *stk. 2*, indebærer, at der ikke kan tages forbehold for så vidt angår pligten til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor forholdet helt eller delvis er begået på eget territorium. For så vidt angår de øvrige tilfælde åbner bestemmelsen mulighed for at tage forbehold om ikke at fastsætte straffemyndighed i et eller flere af tilfældene eller om kun at fastsætte straffemyndighed i særlige tilfælde eller på særlige betingelser.

Artikel 7 regulerer forholdet mellem protokollen og EU- svigskonventionen, idet den gør en lang række